

متن پرسش

سلام استاد عزیزم: بعد از دست بوسی شما می‌فرمایید که علم تو استاد توست اما خیلی کار سختی هست این موضوع که من برابر علم خودم بتونم کار استادی مثل علامه طباطبایی عزیز رو برای خودم انجام بدم. شاید با این مثال بتونم حرفم رو تقدیم کنم. من به عنوان تجلی آقا امام زمان علیه السلام علامه حسن‌زاده آملی رو موقع نماز جلو خود مجسم می‌کردم و متوجه نمی‌شدم که یک ساعته دارم نماز می‌خونم بعد با خودم گفتم الان ماه شعبانه ماه پیامبر اکرم (ص) هست و ماه جمال هست بهتره پیامبر اکرم (ص) رو نصب العین خود کنم. حالا نمی‌دونم آیا چونکه مدتی بیشتر مشغول دنیا شده ام. حوصله م برای نماز کمتر شده یا این جابجایی در نصب العین قرار دادن در نماز باعث این شده. البته فکر می‌کنم اگر مجدداً بچسم به عبادت شاید بتونم کمی حرکت کنم. اصلاً نمی‌دونم. بالاخره اگه مقدوره یک راهنمایی بفرمایید هم در خصوص سوال و هم در خصوص علم تو استاد توست. خیلی دوستتون دارم استاد

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به هر حال فراموش نکنید که گویا فراموش می‌کنیم که «دوست دارد یار، این آشفستگی»! آری! مولایمان امیرالمؤمنین «علیه‌السلام» فرمودند: «انَّ للقلوب اقبالاً و ادباراً» که به اصطلاح عرفا، «بسط» و «قبض» برای قلب هست و ما نباید قبضی که برایمان پیش می‌آید را حمل بر بی‌خدایی بکنیم، بلکه آن حالت را زمینه نشان دادن صبر بر بندگی بدانیم. زیرا خداوند دوست دارد تا ما در چنین حالاتی نیز بندگی خود را به نمایش بگذاریم. در عین حال نباید حق نماز را، این عزیزترین لطف خدا را سبک شمرد. از آن جهت که ملاک قبولی دیگر اعمال این عطای الهی یعنی نماز است که حقیقتاً آسمان معنویت را در مقابل ما می‌گشاید. موفق باشید